EIROPAS
KOMISIJA

Briselē, 10.4.2026.
COM(2026) 156 final

KOMISIJAS ZIŅOJUMS EIROPAS PARLAMENTAM, PADOMEI UN EIROPAS EKONOMIKAS UN SOCIĀLO LIETU KOMITEJAI

par Eiropas Parlamenta un Padomes 2018. gada 14. novembra Regulas (ES) 2018/1805 par iesaldēšanas rīkojumu un konfiskācijas rīkojumu savstarpējo atzīšanu piemērošanu

Satura rādītājs

1. IEVADS 2
2. NOVĒRTĒJUMA VISPĀRĪGIE ASPEKTI 4
   2.1. Vispārēji jautājumi 5
   2.2. Termiņi un reaģēšanas laiki (9. un 20. pants, 7. panta 2. punkts un 18. panta 5. punkts) 5
   2.3. Izpildes atlikšana un neiespējamība (10., 13., 21. un 22. pants) 6
   2.4. Saziņa starp kompetentajām iestādēm un ar skartajām personām (25. un 32. pants) 7
   2.5. Izmaksas (31. pants) 8
   2.6. Citi jautājumi 9
3. ĪPAŠI NOVĒRTĒJUMA PUNKTI SASKAŅĀ AR 38. PANTU 10
   3.1. Iespēja dalībvalstīm nākt klajā ar un atsaukt deklarācijas saskaņā ar 4. panta 2. punktu un 14. panta 2. punktu 10
   3.2. Mijiedarbība starp pamattiesību ievērošanu un iesaldēšanas rīkojumu un konfiskācijas rīkojumu savstarpēju atzīšanu (8. un 19. pants) 10
   3.3. Iesaldētā un konfiscētā īpašuma pārvaldība un rīcība ar to, ietverot restitūciju un kompensāciju (28., 29. un 30. pants) 12
4. IEINTERESĒTO PERSONU PRIEKŠLIKUMI 15
   4.1. Dalībvalstis 15
   4.2. *Eurojust* 16
5. SECINĀJUMS 17

1. IEVADS

Galvenais faktors, kas motivē noziedzīgas organizācijas, kuras darbojas pāri robežām, tostarp augsta riska noziedzīgos tīklus, ir finansiāls ieguvums. Saskaņā ar Eiropola jaunāko Eiropas Savienības smagās un organizētās noziedzības draudu novērtējumu (ES *SOCTA*)[1], kas publicēts 2025. gadā, organizētā noziedzība katru gadu Eiropas Savienībā gūst miljardiem lielu peļņu. Tās rezultātā pieaug cietušo skaits un dalībvalstīm rodas ievērojamas izmaksas, reaģējot uz šādas noziedzīgas darbības radīto kaitējumu un mazinot to. Nelikumīgi iegūti līdzekļi tiek pārvietoti pāri robežām nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas nolūkā, ļaujot noziedzīgām organizācijām izveidot finanšu bāzi. Tas savukārt ļauj tām turpināt noziedzīgās darbības, finansēt korupciju un iefiltrēties likumīgā ekonomikā. Tāpēc noziedzīgi iegūtu līdzekļu pieejamība būtiski apdraud ekonomikas un sabiedrības integritāti, graujot tiesiskumu un pamattiesības.

Ņemot vērā iepriekš minēto, lai novērstu organizētās noziedzības radītos nopietnos draudus, ir būtiski atņemt noziedzniekiem, jo īpaši noziedzīgo organizāciju biedriem, noziedzīgi iegūtos līdzekļus. Centieni to efektīvi panākt ir ievērojami jāpastiprina, jo konfiskācijas rādītāji ES joprojām ir ļoti zemi. Tas ir svarīgi arī noziegumos cietušajiem, jo iesaldēšanas un konfiskācijas pasākumi ir būtiski instrumenti, kas izmantojami, lai atvieglotu kompensāciju izmaksāšanu un īpašuma atdošanu tā likumīgajiem īpašniekiem.

Regula (ES) 2018/1805 par iesaldēšanas rīkojumu un konfiskācijas rīkojumu savstarpējo atzīšanu[2] (“regula”) tika pieņemta, atzīstot to, ka efektīva pārrobežu sadarbība ir būtiska, lai efektīvi iesaldētu un konfiscētu nozieguma rīkus un noziedzīgi iegūtus līdzekļus. Regula ir viens no vairākiem būtiskiem elementiem plašākā sistēmā, kas veido ES tiesisko regulējumu cīņai pret nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju un organizēto noziedzību[3] un aizstāja mazāk tālejošos Pamatlēmumus 2003/577/TI[4] un 2006/783/TI[5], kuri tagad attiecas tikai uz sadarbību ar Dāniju un Īriju un starp tām.

Pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 82. panta 1. punkta a) apakšpunktu, regulā ir izklāstīti noteikumi, kas uzliek dalībvalstīm pienākumu bez papildu formalitātēm atzīt iesaldēšanas rīkojumus un konfiskācijas rīkojumus, kurus saistībā ar procesu krimināllietās izdevušas citas dalībvalstis, un izpildīt minētos rīkojumus savā teritorijā. Regulas darbības priekšnoteikums ir, ka lēmumi, kas jāatzīst un jāizpilda, vienmēr tiks pieņemti saskaņā ar likumības, subsidiaritātes un proporcionalitātes principiem. Regulas

[1] Pieejams vietnē “The changing DNA of serious and organised crime - EU Serious and Organised Crime Threat Assessment 2025 (EU-SOCTA) | Europol”.
[2] OV L 303, 28.11.2018., 1. lpp.
[3] Instrumenti, kas pēc būtības un darbības ziņā ir savstarpēji saistīti ar regulu, cita starpā ir šādi: Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/41/ES (2014. gada 3. aprīlis) par Eiropas izmeklēšanas rīkojumu krimināllietās (OV L 130, 1.5.2014., 1. lpp.), Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2024/1260 (2024. gada 24. aprīlis) par aktīvu atgūšanu un konfiskāciju (OV L, 2024/1260, 2.5.2024.) un ES *acquis* nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršanas jomā, jo īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/849 (2015. gada 20. maijs) par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai teroristu finansēšanai (ar grozījumiem) (OV L 141, 5.6.2015., 73. lpp.).
[4] Padomes Pamatlēmums 2003/577/TI (2003. gada 22. jūlijs) par to, kā Eiropas Savienībā izpilda īpašuma vai pierādījumu iesaldēšanas rīkojumus (OV L 196, 2.8.2003., 45. lpp.).
[5] Padomes Pamatlēmums 2006/783/TI (2006. gada 6. oktobris) par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu konfiskācijas rīkojumiem (OV L 328, 24.11.2006., 59. lpp.).

mērķis ir arī nodrošināt, ka to personu tiesības, kuras skar šādu rīkojumu atzīšana, tiek ievērotas saskaņā ar ES Pamattiesību hartu un ES procesuālo tiesību *acquis*[6]. Kā norādīts 13. apsvērumā, regulu piemēro visiem iesaldēšanas un konfiskācijas rīkojumiem, kuri izdoti saistībā ar procesu krimināllietās. "Process krimināllietās" ir autonoms Savienības tiesību jēdziens, ko interpretējusi Eiropas Savienības Tiesa. Šis jēdziens aptver visu veidu iesaldēšanas rīkojumus un konfiskācijas rīkojumus, kas izdoti pēc procesa saistībā ar noziedzīgu nodarījumu. Tas ietver, bet ne tikai, rīkojumus, kas ietilpst Direktīvas (ES) 2024/1260[7] darbības jomā. Turpretī konfiskācijas rīkojumi, kas izdoti saistībā ar procesiem civillietās vai administratīvajās lietās, neietilpst šīs regulas darbības jomā.

Regulas 38. pantā noteikts, ka Komisijai jāiesniedz Eiropas Parlamentam, Padomei un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai ziņojums par regulas piemērošanu, ietverot informāciju par:

(a) iespēju dalībvalstīm nākt klajā ar un atsaukt deklarācijas saskaņā ar 4. panta 2. punktu un 14. panta 2. punktu;
(b) mijiedarbību starp pamattiesību ievērošanu un iesaldēšanas rīkojumu un konfiskācijas rīkojumu savstarpēju atzīšanu;
(c) 28., 29. un 30. panta piemērošanu attiecībā uz iesaldēta un konfiscēta īpašuma pārvaldību un rīcību ar to, attiecībā uz īpašuma restitūcijas nodrošināšanu cietušajiem un kompensāciju cietušajiem.

Lai apkopotu a), b) un c) apakšpunktā minēto informāciju, Komisija nosūtīja dalībvalstīm anketu. Tai atbildes iesniedza 19 no 25 iesaistītajām dalībvalstīm.

Šī informācija papildina statistikas datus, kas dalībvalstīm regulāri jāvāc no savām attiecīgajām iestādēm un katru gadu jānosūta Komisijai saskaņā ar regulas 35. pantu. Minētie statistikas dati ietver tādu iesaldēšanas rīkojumu un konfiskācijas rīkojumu skaitu, kurus dalībvalsts saņēmusi no citām dalībvalstīm un kuri tika atzīti un izpildīti, un tādu iesaldēšanas rīkojumu un konfiskācijas rīkojumu skaitu, kuru atzīšana un/vai izpilde tika atteikta.

Dalībvalstīm jānosūta Komisijai arī šādi statistikas dati, ja tie ir pieejami centrālā līmenī:

(a) tādu gadījumu skaits, kuros cietušajam izmaksāta kompensācija vai nodrošināta tā īpašuma restitūcija, kas iegūta, izpildot rīkojumu saskaņā ar šo regulu, un
(b) vidējais laikposms, kas vajadzīgs iesaldēšanas rīkojumu un konfiskācijas rīkojumu izpildei saskaņā ar regulu.

---

[6] Direktīva 2010/64/ES par tiesībām uz mutisko un rakstisko tulkojumu kriminālprocesā (OV L 280, 26.10.2010., 1. lpp.); Direktīva 2012/13/ES par tiesībām uz informāciju kriminālprocesā (OV L 142, 1.6.2012., 1. lpp.); Direktīva 2013/48/ES par tiesībām uz advokāta palīdzību kriminālprocesā un Eiropas apcietināšanas ordera procesā, par tiesībām uz to, ka pēc brīvības atņemšanas informē trešo personu, un par tiesībām, kamēr atņemta brīvība, sazināties ar trešām personām un konsulārajām iestādēm (OV L 294, 6.11.2013., 1. lpp.); Direktīva (ES) 2016/343 par to, lai nostiprinātu konkrētus nevainīguma prezumpcijas aspektus un tiesības piedalīties klātienē lietas izskatīšanā tiesā kriminālprocesā (OV L 65, 11.3.2016., 1. lpp.); Direktīva (ES) 2016/1919 par juridisko palīdzību aizdomās turētajiem un apsūdzētajiem kriminālprocesā un pieprasītajām personām Eiropas apcietināšanas ordera procesā (OV L 297, 4.11.2016., 1. lpp.); labojums Direktīvā (ES) 2016/1919 (OV L 91, 5.4.2017., 40. lpp.); Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2016/800 (2016. gada 11. maijs) par procesuālajām garantijām bērniem, kuri ir aizdomās turētie vai apsūdzētie kriminālprocesā (OV L 132, 21.5.2016., 1. lpp.).

[7] Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2024/1260 (2024. gada 24. aprīlis) par aktīvu atgūšanu un konfiskāciju (OV L, 2024/1260, 2.5.2024.).

Komisija norāda, ka ne visas dalībvalstis ir pilnībā izpildījušas 35. panta prasības. Divas dalībvalstis pastāvīgi nav sniegušas datus, savukārt sešas nav sniegušas informāciju par visiem četriem gadiem kopš regulas stāšanās spēkā (2021.–2024. gads). Atšķiras arī saņemto datu formāts un salīdzināmība, un dažas dalībvalstis ir sniegušas tikai apkopotus datus par iesaldēšanas un konfiskācijas rīkojumiem.

Šā ziņojuma pamatā ir arī *Eurojust* lietu izskatīšanas darba ziņojums par Regulu 2018/1805[8], kurš tika publicēts 2025. gada septembrī, un izpēte, kas veikta attiecīgo programmas "Tiesiskums" finansēto projektu ietvaros[9].

Eiropas Savienības Tiesai vēl nav bijusi iespēja pieņemt spriedumus par regulas interpretāciju, tomēr pašlaik tiek izskatīts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu par regulu, lieta C-8/24, un ģenerāladvokāta Rišāra Delatūra [*Richard de la Tour*] secinājumi tika sniegti 2025. gada 12. jūnijā. Papildus pašai regulai Tiesai ir lūgts interpretēt arī regulas priekšteci — Pamatlēmumu 2006/783/TI par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu konfiskācijas rīkojumiem[10] — un ES instrumentus, ar ko nosaka minimālos noteikumus par iesaldēšanas un konfiskācijas pasākumiem valsts līmenī, kā arī tiesībaizsardzības sadarbību noziedzīgi iegūtu aktīvu atgūšanas nolūkā, piemēram, Pamatlēmumu 2005/212/TI par noziedzīgi iegūtu līdzekļu, nozieguma rīku un īpašuma konfiskāciju[11], Direktīvu 2014/42/ES par aktīvu atgūšanu un konfiskāciju[12] un tās pēcteci — Direktīvu (ES) 2024/1260[13]. Tiesas judikatūru par šiem instrumentiem var uzskatīt par kontekstuāli būtisku regulas interpretācijai, piemēram, ja tā sniedz norādījumus par tādu jēdzienu interpretāciju, kas ir kopīgi visiem ES noziedzīgi iegūtu aktīvu atgūšanas instrumentiem[14], vai par minimālajiem standartiem efektīviem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, kuriem var būt nozīme izpildes valsts konstatējumos par ārvalstu iesaldēšanas un konfiskācijas rīkojumu atzīšanu[15].

2. NOVĒRTĒJUMA VISPĀRĪGIE ASPEKTI

Kopš regulas stāšanās spēkā tā ir atvieglojusi tūkstošiem iesaldēšanas rīkojumu un konfiskācijas rīkojumu atzīšanu un izpildi. Pamatojoties uz statistiku, kas Komisijai paziņota saskaņā ar regulas 35. pantu, laikposmā no 2021. gada decembra līdz 2024. gada decembrim tika atzīti vairāk nekā 2700 iesaldēšanas rīkojumi, no kuriem vairāk nekā 1500 tika paziņoti

[8] https://www.eurojust.europa.eu/publication/eurojust-report-regulation-20181805-mutual-recognition-freezing-and-confiscation-september2025.

[9] Sīkāku informāciju par programmu "Tiesiskums" sk. https://commission.europa.eu/funding-tenders/find-funding/eu-funding-programmes/justice-programme_en.

[10] Sk., piemēram, neseno Tiesas (piektā palāta) 2026. gada 29. janvāra spriedumu *Munik*, lieta C-562/24, EU:C:2026:55.

[11] Padomes Pamatlēmums 2005/212/TI (2005. gada 24. februāris) par noziedzīgi iegūtu līdzekļu, nozieguma rīku un īpašuma konfiskāciju (OV L 68, 15.3.2005., 49. lpp.).

[12] Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/42/ES (2014. gada 3. aprīlis) par nozieguma rīku un noziedzīgi iegūtu līdzekļu iesaldēšanu un konfiskāciju Eiropas Savienībā (OV L 127, 29.4.2014., 39. lpp.).

[13] Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2024/1260 (2024. gada 24. aprīlis) par aktīvu atgūšanu un konfiskāciju (OV L, 2024/1260, 2.5.2024.).

[14] Lai gan Tiesas spriedums lietā C-655/24 *Latranov* joprojām nav pieņemts, ģenerāladvokāta Sančesa-Bordonas [*Sánchez-Bordona*] 2025. gada 11. decembra secinājumos (EU:C:2025:969) jau tika apspriesta jēdziena "nozieguma rīki" interpretācija ES noziedzīgi iegūtu aktīvu atgūšanas kontekstā.

[15] Sk., piemēram, Tiesas (pirmā palāta) 2021. gada 14. janvāra spriedumu *OM*, lieta C-393/19, EU:C:2021:8.

kā izpildīti. Attiecībā uz konfiskācijas rīkojumiem tika atzīti vairāk nekā 800 pieprasījumi, no kuriem 370 tika paziņoti kā izpildīti. Iesaldēšanas un konfiskācijas pieprasījumu skaits, ko saņem viena dalībvalsts, ievērojami atšķiras, un vairāk nekā divas trešdaļas no visiem saņemtajiem pieprasījumiem pastāvīgi ir saņemti sešās dalībvalstīs.

Tajā pašā laikā dalībvalstis ziņoja par vairāk nekā 200 atteikumiem atzīt un/vai izpildīt iesaldēšanas rīkojumus un vairāk nekā 100 atteikumiem atzīt un/vai izpildīt konfiskācijas rīkojumus. Turklāt *Eurojust* norādīja, ka pārskata periodā (2021.–2024. gads) tai tika lūgts iejaukties, lai veicinātu sadarbību vairāk nekā 900 lietās. *Eurojust* lietu izskatīšanas darba ziņojums un dalībvalstu atbildes uz Komisijas mērķorientēto anketu apstiprina, ka joprojām pastāv jautājumi un problēmas saistībā ar regulas piemērošanu. Šajā kontekstā šajā ziņojumā ir uzsvērti konkrēti regulas aspekti un to piemērošana praksē.

2.1. Vispārēji jautājumi

Regula pēc savas būtības principā ir tieši piemērojama un nav jātransponē valsts tiesību aktos. Tomēr dalībvalstis var pieņemt īstenošanas pasākumus, lai atvieglotu tās piemērošanu. Šādi pasākumi nedrīkst ietekmēt regulas tiešo piemērojamību.

No 19 dalībvalstīm, kas atbildēja uz Komisijas anketu par regulu, 17 ir pieņēmušas leģislatīvus vai praktiskus īstenošanas pasākumus, lai atvieglotu tās piemērošanu savās tiesību sistēmās. Šādi pasākumi ietver, piemēram:

1) īstenošanas tiesību aktus, kas precizē regulas statusu un darbību saistībā ar iepriekš spēkā esošo ES *acquis* un valstu tiesību aktiem;
2) tiesību aktu grozījumus, kas vajadzīgi, lai noteiktu valsts noteikumus jautājumos, kuri atstāti dalībvalstu procesuālās autonomijas ziņā[16], un/vai lai nodrošinātu, ka valsts tiesību akti nav pretrunā regulai vai nekavē tās piemērošanu;
3) rokasgrāmatas un citus norādījumu dokumentus valsts praktizējošajiem speciālistiem par iesaldēšanas rīkojumu un konfiskācijas rīkojumu atzīšanu un izpildi.

Turklāt 12 dalībvalstis norādīja, ka tās ir ieviesušas sava veida valsts mehānismu, lai uzraudzītu regulas izmantošanu un efektīvu piemērošanu.

2.2. Termiņi un reaģēšanas laiki (9. un 20. pants, 7. panta 2. punkts un 18. panta 5. punkts)

Regulas 9. un 20. pantā ir noteikti termiņi, kuros ārvalstu iesaldēšanas un konfiskācijas rīkojumi ir jāatzīst un jāizpilda. Iesaldēšanas rīkojumu gadījumā izpildiestādei ir jālemj par atzīšanu un izpildi un rīkojums jāizpilda bez kavēšanās un tikpat ātri un tādā pašā prioritārā kārtā kā līdzīgā iekšzemes lietā. Konfiskācijas rīkojumu gadījumā izpildiestādei ir jālemj par atzīšanu un izpildi bez kavēšanās, bet ne vēlāk kā 45 dienas pēc to saņemšanas.

Vienpadsmit dalībvalstis ziņoja, ka, rīkojoties kā izdošanas valsts, tās dažkārt ir saskārušās ar gadījumiem, kad nav ievēroti iesaldēšanas vai konfiskācijas rīkojuma atzīšanas un izpildes termiņi. Deviņas dalībvalstis norādīja, ka, rīkojoties kā izpildes valsts, tās ir saskārušās ar

[16] Piemēram, noteikumu pieņemšana valsts tiesību aktos par efektīviem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem saskaņā ar regulas 33. pantu.

problēmām termiņu ievērošanā. Vairumā šādu gadījumu kavēšanās, šķiet, ir saistīta ar nepieciešamību pieprasīt papildu informāciju no izdošanas valsts vai pārbaudīt izpildei nepieciešamo informāciju. Viena dalībvalsts arī norādīja, ka kavēšanās dažkārt bija saistīta ar kompetento iestāžu lielo darba slodzi. Tomēr kopumā šķiet, ka termiņi ir ievēroti.

Eurojust ziņo, ka vidējais laiks, kas dalībvalstu iestādēm vajadzīgs iesaldēšanas rīkojumu atzīšanai un izpildei, ir no 10 dienām līdz vairākiem mēnešiem[17]. *Eurojust* savā ziņojumā norāda, ka tas, ka regulā nav noteikti konkrēti termiņi nesteidzamu iesaldēšanas rīkojumu atzīšanai, ir iemesls šīm būtiskajām izpildes ātruma atšķirībām. Regulas 9. pantā nav noteikts dienu skaits, bet ir tikai noteikts, ka rīkojumi ir jāizpilda "bez kavēšanās un tikpat ātri un tādā pašā prioritārā kārtā kā līdzīgā iekšzemes lietā".

Attiecībā uz steidzamiem iesaldēšanas pieprasījumiem, t. i., pieprasījumiem, kuros ir leģitīms pamats bažīties par īpašuma tūlītēju izšķērdēšanu, regulā ir noteikts daudz īsāks reaģēšanas laiks: 48 stundas attiecībā uz lēmumu par atzīšanu un vēl 48 stundas attiecībā uz minētā lēmuma izpildi. Dalībvalstis nav ziņojušas par īpašām grūtībām ievērot šos termiņus steidzamiem iesaldēšanas pieprasījumiem. Tomēr *Eurojust* ziņo[18], ka dalībvalstis jēdzienu "steidzamība" interpretē atšķirīgi, un dažas šo jēdzienu piemēro plašāk nekā citas.

Divpadsmit dalībvalstis ir norādījušas, ka, rīkojoties kā izdošanas valsts, tās dažkārt ir saskārušās ar problēmām saistībā ar izpildes iestāžu savlaicīgu ziņošanu par iesaldēšanas un konfiskācijas rīkojumu atzīšanu un izpildi saskaņā ar regulas 7. panta 2. punktu un 18. panta 5. punktu. Dažos gadījumos tās bija saskārušās ar kavēšanos līdz pat sešiem mēnešiem vai vispār nebija saņēmušas nekādu attiecīgu paziņojumu. Tomēr lielākā daļa skarto dalībvalstu norādīja, ka šāda kavēšanās nav norma un ka kopumā tiek nodrošināta atbilstība 7. un 18. pantam. Neraugoties uz šo kopumā augsto atbilstības līmeni, dažas dalībvalstis ierosināja, ka regulā noteiktie termiņi ir pārāk īsi un būtu jāpielāgo. Tika arī ierosināts, ka tas, ka regulā nav noteikti termiņi papildu informācijas sniegšanai, kas vajadzīga, lai pieņemtu lēmumu par atzīšanu, var izraisīt nesamērīgu kavēšanos.

2.3. Izpildes atlikšana un neiespējamība (10., 13., 21. un 22. pants)

Regulas 10., 13., 21. un 22. pants attiecas uz gadījumiem, kad iesaldēšanas vai konfiskācijas rīkojuma izpilde uz laiku vai pastāvīgi nav iespējama. Regulas 10. un 21. pantā ir paredzēts, ka izpildi var atlikt, piemēram, gadījumos, kad tas kaitētu notiekošai kriminālizmeklēšanai vai kad uz attiecīgo īpašumu jau attiecas cits rīkojums. Regulas 13. un 22. pantā ir reglamentētas situācijas, kad rīkojuma izpilde pastāvīgi nav iespējama. Izpildiestāde var pasludināt izpildi par neiespējamu, piemēram, ja manta jau ir konfiscēta, nav atrodama apliecībā norādītajā vietā vai ir citādi pazudusi vai iznīcināta.

Vienpadsmit dalībvalstis sniedza datus par to, kā tiek izmantota 10. un 21. pantā paredzētā iespēja atlikt iesaldēšanas un konfiskācijas rīkojumu izpildi. Dažas no šīm dalībvalstīm ir norādījušas, ka to kompetentās iestādes ir atlikušas iesaldēšanas rīkojuma izpildi, jo uz īpašumu jau attiecas spēkā esošs rīkojums, ko izdevusi cita dalībvalsts (10. panta 1. punkta

[17] Sk. *Eurojust* lietu izskatīšanas darba ziņojumu, 14. lpp.
[18] Turpat.

b) apakšpunkts), vai tāpēc, ka uz to attiecas spēkā esošs iekšzemes rīkojums, kuram saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir prioritāte (10. panta 1. punkta c) apakšpunkts). Vismaz vienā dalībvalstī pēdējā minētā situācija ir salīdzinoši izplatīta. *Eurojust* ziņo[19], ka tas galvenokārt rodas, ja izdošanas valstī tiek izmeklēti pārrobežu krāpšanas nodarījumi un ar tiem saistītie nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas nodarījumi izpildes valstī.

Neviena dalībvalsts nav ziņojusi, ka būtu atlikusi konfiskācijas rīkojuma izpildi saskaņā ar 21. pantu.

Tās pašas 12 dalībvalstis arī ir sniegušas informāciju par gadījumiem, kad nebija iespējams izpildīt iesaldēšanas vai konfiskācijas rīkojumu (13. un 22. pants). Attiecībā uz iesaldēšanas rīkojumiem viena dalībvalsts ziņoja par gadījumu, kad rīkojumu nevarēja izpildīt, jo īpašums jau bija konfiscēts (13. panta 3. punkta a) apakšpunkts). Septiņas dalībvalstis bija saskārušās ar gadījumiem, kad īpašums bija pazudis (13. panta 3. punkta b) apakšpunkts) vai nebija atrodams (13. panta 3. punkta d) apakšpunkts). Divas dalībvalstis ir ziņojušas par pieprasījumiem attiecībā uz īpašumu, kas ir ticis iznīcināts (13. panta 3. punkta c) apakšpunkts), un četras dalībvalstis ir ziņojušas par gadījumiem, kad īpašumu nevarēja atrast, jo informācija iesaldēšanas apliecībā nebija pietiekami precīza (13. panta 3. punkta e) apakšpunkts). Viena dalībvalsts ir norādījusi, ka kopumā aptuveni 60 % iesaldēšanas pieprasījumu attiecīgais īpašums parasti nav atrodams vai arī atrastā naudas summa vai cita īpašuma vērtība ir nenozīmīga. Septiņas citas dalībvalstis ir ziņojušas par līdzīgu pieredzi.

Attiecībā uz konfiskācijas pieprasījumiem to gadījumu skaits, kad rīkojumu nebija iespējams izpildīt, šķiet, ir ievērojami mazāks. Tikai četras dalībvalstis bija saskārušās ar šādiem gadījumiem. Tie attiecās uz īpašumu, kas bija pazudis (22. panta 3. punkta b) apakšpunkts, par to ir ziņojušas divas dalībvalstis), īpašumu, kas ir ticis iznīcināts (22. panta 3. punkta c) apakšpunkts, par to ir ziņojusi viena dalībvalsts), īpašumu, ko nevarēja atrast (22. panta 3. punkta d) apakšpunkts, par to ir ziņojušas divas dalībvalstis), un īpašumu, kuru nevarēja atrast, jo konfiskācijas apliecībā nebija pietiekami precīzas informācijas (22. panta 3. punkta e) apakšpunkts, par to ir ziņojušas divas dalībvalstis).

2.4. Saziņa starp kompetentajām iestādēm un ar skartajām personām (25. un 32. pants)

Regulas 25. pantā ir noteikts, ka izdevējiestāde un izpildiestāde savstarpēji apspriežas, lai nodrošinātu regulas efektīvu piemērošanu, izmantojot tiešu saziņu un attiecīgā gadījumā iesaistot savas centrālās iestādes.

Deviņas dalībvalstis ziņoja par problēmām, kas saistītas ar saziņu starp kompetentajām iestādēm. Visas dalībvalstis apstiprināja, ka apspriešanās var notikt, izmantojot tiešus, neformālus kontaktus starp kompetentajām iestādēm (t. i., pa e-pastu vai tālruni), iesaistot vai neiesaistot to izraudzītās centrālās iestādes. Tomēr dažas dalībvalstis norādīja uz ierobežojumiem attiecībā uz to datu apjomu un veidu, kurus var nosūtīt vai kuri būtu jānosūta pa e-pastu. Vairākas dalībvalstis ir norādījušas, ka tās ir sadarbojušās ar *Eurojust* un Eiropas Tiesiskās sadarbības tīklu, lai atvieglotu koordināciju steidzamos gadījumos, jo īpaši tāpēc, ka dažu veidu kompetento iestāžu, piemēram, tiesu, reaģēšanas laiki bieži vien ir gari. Kā

[19] Sk. *Eurojust* lietu izskatīšanas darba ziņojumu, 15. lpp.

šķēršļi efektīvai apspriešanai ir norādītas arī valodas barjeras, ziņojumu saņemšanas neapstiprināšana un grūtības noteikt pareizos kontaktpunktus. *Eurojust* ir apstiprinājusi, ka vairākos gadījumos tai tika lūgts palīdzēt noteikt pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes. *Eurojust* ir ziņojusi, piemēram, ka dažās dalībvalstīs, ja iesaldēšanas rīkojums attiecas uz vairākiem aktīviem, kas atrodas vienas valsts dažādos apgabalos, piemēram, bankas kontiem, kuri atvērti dažādās bankās, vienas un tās pašas apliecības izpildei ir jāsazinās ar vairākām iestādēm[20].

Divas dalībvalstis arī ir norādījušas uz grūtībām izpildīt regulas 32. pantā noteikto pienākumu informēt skartās personas par iesaldēšanas rīkojuma izpildi vai par lēmumu atzīt un izpildīt konfiskācijas rīkojumu, kā arī gūt kādu palīdzību, ko izpildiestāde šajā sakarā var lūgt izdevējiestādei. Šis pienākums ir īpaši sarežģīts, ja skartā persona neatrodas ne izdošanas, ne izpildes dalībvalstī.

Vēl viens norādīts jautājums ir nepieciešamība saskaņot informācijas prasības ar izmeklēšanas konfidencialitāti. Regulas 11. panta 2. punktā ir apstiprināts, ka izpildiestādei ir jāinformē skartās personas, tiklīdz iesaldēšanas rīkojums ir izpildīts saskaņā ar 32. pantu. Tomēr 11. panta 3. punktā ir precizēts, ka izdevējiestāde var lūgt izpildiestādei atlikt skarto personu informēšanu, lai aizsargātu notiekošas izmeklēšanas. Kā apstiprina *Eurojust*[21], tas ir radījis problēmas vismaz vienai dalībvalstij, kuras valsts tiesību akti šajā ziņā ir pretrunā regulai, jo tie nepieļauj atkāpes no prasības nekavējoties informēt skartās personas.

2.5. Izmaksas (31. pants)

Regulas 31. pantā ir noteikts, ka katra dalībvalsts sedz savas izmaksas, kas rodas saistībā ar regulas piemērošanu. Tomēr tas ļauj izpildiestādei iesniegt priekšlikumu par lielu vai ārkārtēju izmaksu dalīšanu.

Divas dalībvalstis ir ziņojušas, ka to kompetentajām iestādēm, izpildot iesaldēšanas vai konfiskācijas rīkojumus saskaņā ar regulu, dažkārt rodas lielas vai ārkārtējas izmaksas. Tās arī ir uzsvērušas, ka jo īpaši pārvaldības izmaksas var kļūt nesamērīgi augstas, ja pēc iesaldēšanas pieprasījumiem netiek izdošanas dalībvalstī saprātīgā termiņā pieņemts galīgs konfiskācijas lēmums.

Tomēr lielākajā daļā dalībvalstu šādi gadījumi, šķiet, ir salīdzinoši reti. Sešas dalībvalstis ir ziņojušas, ka tām nekad nav radušās lielas vai ārkārtējas izmaksas. Tikai divas dalībvalstis ir iesniegušas neoficiālus pārskatus par problēmām sarunās par šādiem izmaksu dalīšanas līgumiem saskaņā ar 31. panta 2. punktu.

Vispārīgāk runājot, vairākas dalībvalstis ir norādījušas, ka vairākos gadījumos tās bija saņēmušas iesaldēšanas pieprasījumus, kuros konstatēto aktīvu vērtība bija tik zema, ka to iesaldēšanai un konfiskācijai nepieciešamie resursi bija nesamērīgi. Tās kritizēja to, ka regulā nav atļauts noraidīt šādus pieprasījumus, pamatojoties tikai uz to, ka atgūšanas izmaksas ir nesamērīgas ar īpašuma vērtību.

[20] Turpat, 10. lpp.
[21] Turpat, 15. un 16. lpp.

2.6. Citi jautājumi

Papildus 2.1.–2.5. iedaļā aplūkotajiem jautājumiem dalībvalstis ir norādījušas uz dažām citām problēmām, kas nav tieši saistītas ar regulas piemērošanu, bet ir ar to savstarpēji saistītas. Viena no šādām problēmām ir, ka nav juridiska pamata iesaldēšanas pieprasījumu izdošanai tikai cietušo kompensācijas nolūkā, ja nav konfiskācijas lēmuma, lai gan tas ir paredzēts dažu dalībvalstu tiesību sistēmā. Šādus pieprasījumus regula neaptver, jo tajā "iesaldēšanas rīkojums" ir "lēmums, ko izdevusi vai apstiprinājusi izdevējiestāde, lai novērstu īpašuma iznīcināšanu, pārveidošanu, pārvietošanu, nodošanu vai atbrīvošanos no tā, **nolūkā to konfiscēt**".

Vēl viena problēma, par kuru ir ziņojušas dalībvalstis, ir tāda, ka nav īpaša ES juridiskā pamata izmeklēšanas pasākumu pieprasīšanai ar mērķi identificēt, izsekot un saglabāt aktīvus pēc notiesāšanas. Direktīvā (ES) 2024/1260 ir skaidri noteikts, ka dalībvalstīm ir jāveicina sadarbība starp aktīvu atguves dienestiem (*ARO*) aktīvu izsekošanas izmeklēšanas nolūkā, tostarp pēc notiesāšanas. Direktīva par Eiropas izmeklēšanas rīkojumu[22] (EIR direktīva) reglamentē tiesu iestāžu sadarbību pierādījumu iegūšanas nolūkā. Tomēr dažas dalībvalstis ir uzdevušas jautājumu, vai šie instrumenti ir pietiekami, lai nodrošinātu aktīvu efektīvu atgūšanu kriminālprocesa posmā pēc notiesāšanas. Tieslietu un iekšlietu padomes 2025. gada 9. decembra sanāksmē Beļģijā īpaši pievērsās šim jautājumam.

Dalībvalstis ir arī informējušas Komisiju par to, ka praktizējošajiem speciālistiem trūkst skaidrības par paredzēto mijiedarbību starp regulu un citiem ES instrumentiem noziedzīgi iegūtu aktīvu atgūšanas jomā. Šādi instrumenti ietver ne tikai EIR direktīvu un pārskatīto Aktīvu atgūšanas direktīvu, bet arī instrumentus, kas reglamentē piekļuvi finanšu informācijai[23] un nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršanas mehānismus[24].

Visbeidzot, ir norādīts, ka dažas dalībvalstis nosaka sadarbības nosacījumus vai prasības, kas regulā nav paredzēti. Tie ietver, piemēram, prasību atjaunot iesaldēšanas pieprasījumu un izdošanas valsts kompetentajām iestādēm regulāri izdot vai atkārtoti apstiprināt pamatā esošo rīkojumu, lai saglabātu iesaldēšanas pasākumu. Šo jautājumu ir uzsvērusi arī *Eurojust*[25], kas arī ir norādījusi, ka dažas dalībvalstis proaktīvi atkārtoti izdod iesaldēšanas rīkojumus un regulāri lūdz pagarināt iesaldēšanas pasākumus izpildes valstī, lai gan regulā tas nav prasīts vai paredzēts.

[22] Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/41/ES (2014. gada 3. aprīlis) par Eiropas izmeklēšanas rīkojumu krimināllietās (OV L 130, 1.5.2014., 1. lpp.).
[23] Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2019/1153 (2019. gada 20. jūnijs), ar ko paredz noteikumus, lai atvieglotu finanšu un citas informācijas izmantošanu noteiktu noziedzīgu nodarījumu novēršanai, atklāšanai, izmeklēšanai vai kriminālvajāšanai par tiem, un ar ko atceļ Padomes Lēmumu 2000/642/TI (OV L 186, 11.7.2019., 122. lpp.).
[24] Sk. jo īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2024/1640 (2024. gada 31. maijs) par mehānismiem, kas dalībvalstīm jāievieš, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai teroristu finansēšanai, un ar ko groza Direktīvu (ES) 2019/1937 un ar ko groza un atceļ Direktīvu (ES) 2015/849 (OV L, 2024/1640, 19.6.2024.).
[25] Sk. *Eurojust* lietu izskatīšanas darba ziņojumu, 14. lpp.

3. ĪPAŠI NOVĒRTĒJUMA PUNKTI SASKAŅĀ AR 38. PANTU

3.1. Iespēja dalībvalstīm nākt klajā ar un atsaukt deklarācijas saskaņā ar 4. panta 2. punktu un 14. panta 2. punktu

Regulas 4. pantā ir reglamentēta iesaldēšanas rīkojumu nosūtīšana. Minētā panta 2. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis var nākt klajā ar deklarāciju par to, ka tad, kad tām tiek nosūtīta iesaldēšanas apliecība iesaldēšanas rīkojuma atzīšanai vai izpildei, izdevējiestādei ir jāpievieno arī iesaldēšanas rīkojuma oriģināls vai tā apliecināta kopija. Tas pats attiecas uz konfiskācijas rīkojumiem saskaņā ar regulas 14. panta 2. punktu.

Sešpadsmit dalībvalstis ir saskaņā ar 4. panta 2. punktu izdevušas deklarāciju. Tās pašas dalībvalstis ir arī saskaņā ar 14. panta 2. punktu izdevušas deklarācijas. Tomēr ne visās šajās deklarācijās ir norādīts, ka izdevējiestādei kopā ar apliecībām vienmēr būtu jānosūta iesaldēšanas vai konfiskācijas rīkojuma oriģināls. Faktiski divas dalībvalstis skaidri norāda, ka tas netiek prasīts, savukārt cita dalībvalsts atļauj, bet nepieprasa, savām izpildiestādēm pieprasīt rīkojuma oriģinālu.

Neviena saskaņā ar 4. panta 2. punktu vai 14. panta 2. punktu izdotā deklarācija nav atsaukta.

Eurojust ziņo, ka pat gadījumos, kad dalībvalstis nav saskaņā ar 4. panta 2. punktu vai 14. panta 2. punktu izdevušas deklarāciju, to kompetentās iestādes dažkārt joprojām pieprasa pamatā esošos valsts iesaldēšanas vai konfiskācijas rīkojumus. Šo pieprasījumu iemesls var būt nepietiekama informācija standarta iesaldēšanas vai konfiskācijas apliecībā[26].

3.2. Mijiedarbība starp pamattiesību ievērošanu un iesaldēšanas rīkojumu un konfiskācijas rīkojumu savstarpēju atzīšanu (8. un 19. pants)

Kā norādīts šā ziņojuma ievadā, regula ir balstīta uz dalībvalstu savstarpēju uzticēšanos, kas savukārt veicina savstarpēju atzīšanu. Tomēr savstarpēja uzticēšanās nenozīmē, ka visi tiesiskās sadarbības lūgumi vienmēr ir jāatzīst un jāizpilda. Regulā ir noteikti fakultatīvi iemesli iesaldēšanas un konfiskācijas rīkojumu atzīšanas un/vai izpildes atteikšanai (8. un 19. pants), lai cita starpā nodrošinātu to personu pamattiesību ievērošanu, uz kurām attiecas šādi pieprasījumi.

Vairākiem regulas 8. un 19. pantā minētajiem atteikuma iemesliem, piemēram, tiem, kas saistīti ar *ne bis in idem* principu un *in absentia* tiesas procesiem (8. panta 1. punkta a) apakšpunkts un 19. panta 1. punkta a) un g) apakšpunkts), ir pamattiesību dimensija vai tie ir saistīti ar pamattiesībām. Turklāt 8. panta 1. punkta f) apakšpunktā un 19. panta 1. punkta h) apakšpunktā ir skaidri noteikts, ka izpildes valsts var atteikties atzīt vai izpildīt konfiskācijas rīkojumu, ja "izņēmuma gadījumos, balstoties uz konkrētu un objektīvu informāciju, ir būtiski iemesli uzskatīt, ka iesaldēšanas rīkojuma vai konfiskācijas rīkojuma izpilde konkrētajos lietas apstākļos radītu attiecīgo Hartā izklāstīto pamattiesību – jo īpaši tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību, tiesību uz taisnīgu tiesu vai tiesību uz aizstāvību – acīmredzamu pārkāpumu".

[26] Sk. *Eurojust* lietu izskatīšanas darba ziņojumu, 9. lpp.

Anketā Komisija lūdza dalībvalstis apstiprināt to gadījumu skaitu, kad ir piemērots katrs no regulā noteiktajiem īpašajiem atteikuma iemesliem (8. un 19. pants). Atbildes liecina, ka līdz šim lielākā daļa šo iemeslu ir izmantoti tikai ierobežotā apmērā.

Attiecībā uz iesaldēšanas rīkojumiem 13 dalībvalstis sniedza sīkāk iedalītu informāciju par atteikuma iemesliem, uz kuriem līdz šim atsaukušās to kompetentās iestādes. No tām tikai viena dalībvalsts norādīja, ka tās kompetentās iestādes ir atsaukušās uz atteikuma iemeslu, kas balstīts uz *ne bis in idem* principu (8. panta 1. punkta a) apakšpunkts), un viena dalībvalsts norādīja, ka tā ir atteikusi iesaldēšanas rīkojumu, pamatojoties uz to, ka rīcība, saistībā ar kuru tika izdots rīkojums, nav uzskatāma par noziedzīgu nodarījumu saskaņā ar tās tiesību aktiem (8. panta 1. punkta e) apakšpunkts). To gadījumu skaits, kuros tika izmantoti šie iemesli, bija norādīts viencipara zīmēs. Atteikuma iemesli, kuru pamatā ir privilēģijas vai imunitāte (8. panta 1. punkta b) apakšpunkts), nodarījuma eksteritoriālais raksturs (8. panta 1. punkta d) apakšpunkts) un bažas par pamattiesībām (8. panta 1. punkta f) apakšpunkts) vispār netika minēti.

Tomēr viena dalībvalsts, kas nespēja sniegt konkrētus datus par iesaldēšanas pieprasījumu atteikumiem, uzsvēra, ka tās iestādes bieži ir saskārušās ar gadījumiem, kad skartās personas, pieprasot šādus atteikumus, ir paļāvušās uz argumentiem par pamattiesībām.

Eurojust arī ziņo[27] par gadījumiem, kad izpildiestādes ir faktiski atteikušās atzīt vai izpildīt iesaldēšanas rīkojumus, pamatojoties uz šķietamu nepamatotu iejaukšanos skarto trešo personu tiesībās. Tas attiecas arī uz gadījumiem, kad krāpnieciski iegūtas preces tika ātri pārdotas tālāk citai personai. Regula ļauj dalībvalstīm atteikties atzīt vai izpildīt konfiskācijas rīkojumus, ja skarto personu tiesības saskaņā ar izpildes valsts tiesību aktiem padarītu konfiskācijas rīkojuma izpildi neiespējamu. Tomēr attiecībā uz iesaldēšanas rīkojumiem šāds atteikuma iemesls nepastāv. *Eurojust* norāda, ka vismaz dažos gadījumos izpildiestādes tomēr ir atradušas veidus, kā atteikt atzīšanu saistībā ar šo iemeslu, piemēram, tā vietā oficiāli atsaucoties uz citu atteikuma iemeslu, piemēram, to, ka iesaldēšanas apliecība bija nepilnīga (8. panta 1. punkta c) apakšpunkts), vai pamatojoties uz plašākiem argumentiem, kas saistīti ar pamattiesībām un samērīgumu, skaidri nenorādot atteikuma iemeslu.

Vienīgais atteikuma iemesls, uz ko atsaucās vairākas dalībvalstis, bija iesaldēšanas apliecības nepilnīgums vai nepareiza aizpildīšana (8. panta 1. punkta c) apakšpunkts). Šķiet, ka uz šo iemeslu ir balstīti lielākā daļa no visiem atteikumiem. Vienā dalībvalstī 31 atteikums bija saistīts ar nepilnīgām vai nepareizām apliecībām.

Paziņotās problēmas ir saistītas ar nepareizu vai novecojušu informāciju par iesaldējamiem aktīviem vai to atrašanās vietu, kā arī iesaldēšanas apliecību tulkojumu kvalitātes problēmām. *Eurojust* apstiprina, ka standarta apliecību tulkojumu kvalitāte bieži vien ir zema, un bieži ir bijusi nepieciešama tās iejaukšanās, lai noskaidrotu pārpratumus[28]. Šajā saistībā viena dalībvalsts ir īpaši uzsvērusi, ka ir svarīgi, lai pieprasījuma saņēmējas iestādes pirms pieprasījuma noraidīšanas apspriestos ar pieprasījuma iesniedzējām iestādēm, kā noteikts regulā, lai tās varētu novērst visas konstatētās problēmas.

[27] Sk. *Eurojust* lietu izskatīšanas darba ziņojumu, 16. lpp.
[28] Sk. *Eurojust* lietu izskatīšanas darba ziņojumu, 9. lpp.

Līdzīga aina vērojama attiecībā uz konfiskācijas rīkojumiem. Vienpadsmit dalībvalstis ir sniegušas sīkāk iedalītu informāciju par regulā paredzētajiem atteikuma iemesliem, ko līdz šim piemērojušas to kompetentās iestādes. Tikai viena dalībvalsts ir norādījusi, ka tās kompetentās iestādes ir atsaukušās uz atteikuma iemesliem, pamatojoties uz *ne bis in idem* principu (19. panta 1. punkta a) apakšpunkts), viena bija atsaukusies uz privilēģijām vai imunitātēm (19. panta 1. punkta b) apakšpunkts) un viena uz faktu, ka skarto personu tiesības saskaņā ar minētās dalībvalsts tiesību aktiem padara neiespējamu konfiskācijas rīkojuma izpildi (19. panta 1. punkta e) apakšpunkts). Tāpat kā iesaldēšanas pieprasījumu atteikumu gadījumā, to gadījumu skaits, kuros tika izmantoti šie iemesli, ir norādīts ar viencipara skaitli. Atteikuma iemesls, kas balstīts uz nodarījuma eksteritoriālo raksturu (19. panta 1. punkta d) apakšpunkts), vispār nav izmantots. Trīs dalībvalstis atteicās atzīt konfiskācijas rīkojumus, kas saistīti ar rīcību, kura saskaņā ar to tiesību aktiem nav noziedzīgs nodarījums (19. panta 1. punkta f) apakšpunkts). Divas dalībvalstis atteica atzīšanu, pamatojoties uz to, ka skartā persona ir notiesāta *in absentia* (19. panta 1. punkta g) apakšpunkts).

Visbiežāk izmantotais atteikuma iemesls bija nepilnīgu vai nepareizu konfiskācijas apliecību iesniegšana (19. panta 1. punkta c) apakšpunkts). Septiņas dalībvalstis ir paziņojušas, ka atsaucās uz šo atteikuma iemeslu. Tomēr skarto lietu skaits, šķiet, ir mazāks nekā iesaldēšanas pieprasījumu gadījumā. Bažas par pamattiesībām kā tādām (19. panta 1. punkta h) apakšpunkts) tika izmantotas kā atteikuma iemesls tikai divās dalībvalstīs un paziņotas mazāk nekā piecos gadījumos.

Par 19. panta 1. punkta h) apakšpunktā minēto atteikuma iemeslu, kas balstīti uz bažām par pamattiesībām, interpretāciju jautājums tika uzdots lūgumā Tiesai sniegt prejudiciālu nolēmumu lietā C-8/24. Šī lieta attiecas uz tiesu iestāžu sadarbību starp Horvātiju un Slovēniju saskaņā ar regulu. Tiesai tika lūgts precizēt, vai regula liedz atzīt konfiskācijas rīkojumu, ja persona, uz kuru attiecas konfiskācija, nav izmantojusi noteiktas procesuālās tiesības. Ģenerāladvokāta Rišāra Delatūra [*Richard de la Tour*] secinājumi tika sniegti 2025. gada 12. jūnijā[29]. Ģenerāladvokāts secināja, ka Regulas 2018/1805 19. panta 1. punkta h) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka konfiskācijas rīkojuma atzīšanu un izpildi nevar atteikt, ja attiecīgai personai ir pienācīgi izsniegts attiecīgais rīkojums, bet tā nav izmantojusi pieejamo tiesiskās aizsardzības līdzekli, kurš varētu likt pārbaudīt atbilstību taisnīgas tiesas standartiem. Tomēr galīgais Tiesas spriedums vēl nav pieņemts.

3.3. Iesaldētā un konfiscētā īpašuma pārvaldība un rīcība ar to, ietverot restitūciju un kompensāciju (28., 29. un 30. pants)

Regulas 28., 29. un 30. pants reglamentē iesaldēto un konfiscēto aktīvu pārvaldību un rīcību ar to un cietušo tiesību aizsardzību.

28. pantā ir noteikts, ka dalībvalstīm ir jānodrošina, ka iesaldētais un konfiscētais īpašums tiek pārvaldīts tā, lai novērstu vērtības samazināšanos. Viens no galvenajiem kompetento iestāžu instrumentiem šā mērķa sasniegšanai ir iespēja pārdot iesaldēto īpašumu pirms tā konfiskācijas. Šāda veida pirmskonfiskācijas pārdošana, ko parasti dēvē par "iepriekšēju

[29] Ģenerāladvokāta Delatūra [*de la Tour*]2025. gada 12. jūnija secinājumi lietā C-8/24, EU:C:2025:430.

pārdošanu", ir paredzēta arī ES Aktīvu atgūšanas direktīvas[30] 20. pantā. Saskaņā ar minēto direktīvu uz pārdošanu jāattiecina stingras garantijas, lai nodrošinātu skarto personu tiesību ievērošanu.

Netika ziņots par problēmām saistībā ar 29. panta īstenošanu. Četras dalībvalstis ir norādījušas, ka tās īpašuma pārvaldībai iekšzemes aktīvu atgūšanas procedūrās piemēro noteikumus, kas atšķiras no tiem, kurus piemēro sadarbības procedūrās saskaņā ar regulas 28. pantu. Tomēr netika ziņots, ka šīs atšķirības praksē būtu radījušas kādas problēmas.

Regulas 29. pants reglamentē iesaldētā īpašuma restitūciju noziegumos cietušajiem. Ja pieprasījuma iesniedzējas valsts kompetentās tiesu iestādes ir nolēmušas, ka konkrēti aktīvi būtu jāatdod cietušajam, izdevējiestādei par šo lēmumu jāinformē pieprasījuma saņēmēja iestāde. Pēc tam pieprasījuma saņēmējai iestādei ir jāatdod īpašums saskaņā ar savām valsts procedūrām. Ir iespējama šāda īpašuma tieša nodošana cietušajam. Tomēr ir būtiski, lai netiktu apstrīdētas cietušo īpašumtiesības uz īpašumu, lai īpašums netiktu prasīts kā pierādījums un lai procesā netiktu pārkāptas to personu tiesības, kuras skar restitūcija.

Informāciju par savu pieredzi 29. panta piemērošanā ir sniegušas 16 dalībvalstis. Visas, izņemot vienu, norādīja, ka tās ir atdevušas iesaldēto īpašumu cietušajiem. Piecas dalībvalstis šajā ziņā bija saskārušās ar īpašām problēmām. Viena dalībvalsts norādīja, piemēram, ka tā ir saskārusies ar gadījumiem, kuros izpildes dalībvalsts uzstāja, ka lēmums par iesaldētā īpašuma atdošanu cietušajam ir jāizdod izdošanas valsts tiesai. Tomēr šāda prasība nav paredzēta regulā, kas neierobežo to iestāžu veidus, kuras var izdot šādu lēmumu, lai to atzītu saskaņā ar 29. pantu. Dalībvalstis un *Eurojust*[31] arī ziņoja, ka 29. panta piemērošana ir sarežģīta, ja prasījums par īpašuma atdošanu attiecas uz vairāk nekā vienu cietušo un iesaldētais īpašums nav pietiekams, lai apmierinātu visas cietušo prasības, vai ja ir cietušie ar leģitīmām prasībām vairākās jurisdikcijās. Regulā nav noteikta procedūra, kas jāievēro šādos gadījumos.

Eurojust ziņojumā par tās lietu izskatīšanas darbu ir arī uzsvērts, ka iesaldētā īpašuma restitūcija joprojām ir operacionāli sarežģīta. Papildus tam, ka tiek apstiprinātas problēmas, kas rodas lietās, kurās ir vairākas un/vai savstarpēji konkurējošas cietušo prasības, *Eurojust* ziņo par vairākām lietām, kurās izpildes dalībvalsts ir pilnībā vai daļēji atteikusies ievērot regulas 29. pantu, atsaucoties uz pretrunīgiem valsts tiesību aktu noteikumiem, kas neļauj atdot iesaldēto īpašumu vai vismaz konkrētus šāda īpašuma veidus, pirms nav izdots galīgais konfiskācijas rīkojums[32].

Lielākā daļa dalībvalstu, kuras sniedza atbildes, īpašumu, kas paredzēts atdošanai vai kompensācijai, parasti nodod tieši cietušajiem, izdošanas valstij nedarbojoties kā starpniekam, lai gan nodošanas metode parasti atšķiras atkarībā no lietas apstākļiem. Tas ir saskaņā ar regulas 29. un 30. pantu.

[30] Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2024/1260 (2024. gada 24. aprīlis) par aktīvu atgūšanu un konfiskāciju (OV L, 2024/1260, 2.5.2024.).
[31] Sk. *Eurojust* lietu izskatīšanas darba ziņojumu, 19. lpp.
[32] Sk. *Eurojust* lietu izskatīšanas darba ziņojumu, 19. lpp.

Tika ziņots par labu praksi Regulā paredzēto darbību un Direktīvā 2014/60 par kultūras priekšmetu atgriešanu[33] paredzēto darbību koordinēšanā. Tomēr *Eurojust* lietu izskatīšanas darba ziņojumā ir norādīts, ka laiks, kas izpildes iestādēm vajadzīgs, lai cietušajiem faktiski nodotu īpašumu, jo īpaši iesaldēto īpašumu, kurš jāatdod saskaņā ar regulas 29. pantu, var ievērojami atšķirties. Lai gan dažos gadījumos atdošana ir prasījusi mazāk nekā divus mēnešus, citos gadījumos cietušajiem bija jāgaida vairāk nekā gads. Tas neatbilst 29. pantā noteiktajai prasībai, ka atdošana jāveic pēc iespējas ātrāk.

Regulas 30. pants reglamentē rīcību ar konfiscētajiem aktīviem. Šādai rīcībai galvenais noteikums ir, ka par prioritāti izvirza tādu lēmumu izpildi, kas ir par īpašuma restitūciju noziedzīgos nodarījumos cietušajiem vai par kompensāciju cietušajiem. Tāpat kā 29. pantā, izdošanas valstij ir jāinformē izpildes valsts par šādiem lēmumiem. Pēc tam izpildes valstij pēc iespējas ātrāk ir jāizpilda minētie lēmumi un jānodod īpašums cietušajam vai nu tieši, vai ar izdošanas dalībvalsts starpniecību. Ja nav iespējams atdot sākotnējo īpašumu, kas iegūts no cietušā, bet, izpildot konfiskācijas rīkojumu attiecībā uz šo īpašumu, ir iegūta nauda, attiecīgā summa ir jānodod cietušajam.

Tikai viena dalībvalsts ziņoja par grūtībām konfiscēto īpašumu atdot noziedzīgos nodarījumos cietušajiem, un šķiet, ka šī problēma drīzāk ir bijusi operatīva, nevis juridiska. Līdzīga aina vērojama konfiscēto aktīvu izmantošanā kompensāciju izmaksai noziegumos cietušajiem: tikai viena dalībvalsts ir ziņojusi, ka tai retos gadījumos ir bijušas problēmas ar 30. pantā noteiktajiem noteikumiem par tādu lēmumu izpildi, kas ir par kompensāciju nodrošināšanu cietušajiem. Tomēr *Eurojust* ziņo[34], ka tā ir saskārusies ar gadījumiem, kuros ir bijis sarežģīti ievērot noteikumus par rīkošanos ar konfiscēto īpašumu restitūcijas vai kompensācijas nolūkā. *Eurojust* norādītajā lietā grūtības radīja izdošanas valsts tiesību aktu īpatnības. Izdošanas valsts kompetentās iestādes pieņēma lēmumus par kompensāciju cietušajam, bet par īpašumu, kurš iesaldēts izpildes valstī, netika izdots konfiskācijas rīkojums, kas varētu būt par pamatu kompensācijas prasību apmierināšanai.

Tā kā lielākā daļa dalībvalstu nevāc informāciju par to gadījumu skaitu, kuros ir atvieglota restitūcija vai kompensācija cietušajiem, Komisijai nav pārskata par to, cik bieži tiek piemēroti attiecīgie regulas noteikumi (t. i., 29. pants un 30. panta 1.–5. punkts).

Ja nav cietušo prasību, kas jāapmierina, vai ja konfiscētā īpašuma vērtība pārsniedz minētās prasības, atlikusī daļa jāsadala starp izdošanas valsti un izpildes valsti. Attiecībā uz naudu noteikumi ir ļoti vienkārši. Visas summas, kas pārsniedz 10 000 EUR, ir vienādi jāsadala starp minētajām valstīm, ja vien nav panākta citāda vienošanās. Jebkuru summu, kas ir vienāda ar vai mazāka par 10 000, izpildes valsts var paturēt, un tā nav jāsadala. Attiecībā uz īpašumu, kas nav nauda, koplietošanas kārtība var izpausties dažādos veidos, arī kā iespēja pārdot īpašumu un vienlīdzīgi sadalīt ieņēmumus, kā izklāstīts iepriekš. Izdošanas valsts un izpildes valsts var arī vienoties, ka īpašumam būtu jāpaliek izpildes valstī izmantošanai sabiedrības interesēs vai sociāliem mērķiem. Katrā atsevišķā gadījumā iesaistītajām dalībvalstīm ir jāvienojas par piemērojamo iespēju.

[33] Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/60/ES (2014. gada 15. maijs) par no dalībvalsts teritorijas nelikumīgi izvestu kultūras priekšmetu atgriešanu un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 1024/2012 (OV L 159, 28.5.2014., 1. lpp.).
[34] Sk. *Eurojust* lietu izskatīšanas darba ziņojumu, 21. lpp.

Visas atbildes sniegušās dalībvalstis, izņemot vienu, ir apstiprinājušas, ka naudas dalīšanai tās piemēro standarta noteikumus. Viena dalībvalsts, kas ziņoja par atšķirīgu praksi, norādīja, ka retos gadījumos ir panākta vienošanās par citām neoficiālām vienošanām, kā tas atļauts regulā.

4. IEINTERESĒTO PERSONU PRIEKŠLIKUMI

4.1. Dalībvalstis

Ņemot vērā iepriekš izklāstītās ar regulas piemērošanu saistītās problēmas, Komisija jautāja dalībvalstīm, vai tās uzskata, ka regula ir jāgroza, lai uzlabotu tās lietderību vai nodrošinātu tās efektīvu piemērošanu. Astoņas dalībvalstis apstiprināja, ka tās saskata šādu vajadzību. Ierosinātie grozījumi cita starpā paredz:

1) konkrētus termiņus iesaldēšanas rīkojumu atzīšanai un izpildei;
2) konkrētu termiņu izdevējiestādes informēšanai par jebkādiem apstākļiem, kas kavē iesaldēšanas rīkojuma tūlītēju atzīšanu vai izpildi;
3) konkrētu termiņu ziņošanai par iesaldēšanas un konfiskācijas rīkojumu izpildi;
4) maksimālo laikposmu, kurā izpildes valsts var saglabāt iesaldēšanas pasākumus spēkā, kas noteikts, lai izvairītos no nesamērīga sloga minētajai valstij un nevajadzīgi ilgas iejaukšanās skarto personu tiesībās;
5) iesaldēšanas vai konfiskācijas rīkojumu atteikuma iemeslu, kas saistīts ar zemas vērtības aktīviem, ja rīkojuma izpildei nepieciešamie resursi ir nesamērīgi ar aktīvu vērtību;
6) skaidru iesaldēšanas rīkojumu atteikuma iemeslu, kas balstīts uz nepamatotu iejaukšanos *bona fide* trešo personu tiesībās;
7) noteikumu, kas paredz iesaldēšanas apliecību pieņemšanu angļu valodā, vismaz steidzamos gadījumos, ar tulkojumu, kas jāiesniedz pēc iespējas ātrāk;
8) juridisku pamatu aktīvu iesaldēšanas pieprasīšanai vienīgi nolūkā nodrošināt restitūciju vai kompensāciju cietušajiem;
9) procedūru, kas ļauj dalībvalstīm saskaņā ar EIR sagatavotos pieprasījumus par pierādījumu konfiskāciju sasaistīt ar regulā paredzētajiem pieprasījumiem par noziedzīgi iegūtu aktīvu iesaldēšanu;
10) iespēju, kas ļauj izdevējiestādei, nosūtot iesaldēšanas pieprasījumu, skaidri lūgt izpildiestādi veikt turpmāku izmeklēšanu par aizdomās turētās vai apsūdzētās personas īpašumu un finanšu lietām izpildes valstī, lai noteiktu, vai izpildes valsts teritorijā atrodas papildu īpašums, ko varētu konfiscēt vai kas būtu jākonfiscē;
11) iesaldēšanas apliecībā iedaļu, kurā izdevējiestāde tiek mudināta precizēt konfiskācijas veidu (piemēram, priekšmetu konfiskācija vai uz vērtību pamatota konfiskācija), uz kuru attiecas iesaldēšanas pieprasījums. Tika ierosināts, ka tas kompetentajām iestādēm atvieglotu iesaldēšanas rīkojumu ātru izpildi izdevējiestādes paredzētajā veidā;
12) standarta veidlapu ziņošanai par iesaldēšanas rīkojuma izpildi.

Viena dalībvalsts arī norādīja, ka regulas piemērošanu kopumā kavē tas, ka nav saskaņotas valstu procedūras, kuru mērķis ir atvieglot tās piemērošanu. Kā norādīts šajā ziņojumā, gan dalībvalstis, gan *Eurojust* ir ziņojušas par atkārtotiem gadījumiem, kuros saskaņā ar regulu dalībvalstīm atstātās procesuālās autonomijas pakāpe vai tas, ka netiek grozīti valstu tiesību akti, lai novērstu pretrunas ar regulu, varētu būt traucējuši tās efektīvu piemērošanu.

Dalībvalstīm tika arī jautāts, vai tās saskata pievienoto vērtību tāda ieteikuma tiesību akta izstrādē, kas sniedz norādījumus par to, kā regula mijiedarbojas ar citiem ES juridiskajiem instrumentiem, kuri veicina sadarbību noziedzīgi iegūtu aktīvu atgūšanas nolūkā, piemēram, Direktīvu 2014/41 (EIR direktīva) un Direktīvu 2024/1260 (pārskatītā Aktīvu atgūšanas direktīva). No 19 dalībvalstīm, kas sniedza atbildes, 15 norādīja, ka tās saskata šādu pievienoto vērtību, jo īpaši attiecībā uz skaidrības nodrošināšanu par regulas un pārskatītās Aktīvu atgūšanas direktīvas mijiedarbību. Viena dalībvalsts vispārīgāk norādīja, ka jebkurš pasākums, kas veicina vienotu pieeju starp dalībvalstīm Regulas (ES) 2018/1805 piemērošanā, būtu lietderīgs, lai gan tika arī norādīts, ka jebkurai šādai iniciatīvai būtu jāsamazina jebkāds iespējamais slogs valstu iestādēm, kā uzsvērts arī Augsta līmeņa foruma par ES krimināltiesību nākotni ziņojumā[35].

Viena dalībvalsts arī ierosināja precizēt mijiedarbību starp regulu un ES instrumentiem sadarbības civillietās jomā (piemēram, Regulu (ES) Nr. 655/2014[36] un Regulu (ES) Nr. 1215/2012[37]), kas var kļūt būtiski, jo īpaši gadījumos, kad kriminālprocess tiek izbeigts un iesaldēšanas pasākumi saskaņā ar regulu ir jāatceļ, bet joprojām ir cietušie ar civilprasībām, kuru dēļ pēc tam ir nepieciešama aktīvu civiltiesiska konfiskācija.

Lielākā daļa atbildējušo dalībvalstu arī atbalsta ideju izveidot īpašu daudzdisciplīnu ekspertu grupu noziedzīgi iegūtu aktīvu atgūšanas jautājumos (ar pārstāvjiem vismaz no tiesībaizsardzības un tiesu iestādēm) un/vai nodrošināt papildu īpašu ES finansējumu regulas piemērošanā iesaistīto praktizējošo speciālistu apmācībai.

4.2. *Eurojust*

Eurojust savā lietu izskatīšanas darba ziņojumā ir regulas piemērošanā identificējusi vairākus problēmu pamatcēloņus. Tā norāda, ka praksē valstu normas un tradīcijas dažkārt joprojām dominē pār regulu. *Eurojust* arī kritizē dalībvalstu tiesiskā regulējuma zemo saskaņotības pakāpi, jo īpaši attiecībā uz tiesību normām un mehānismiem, kas atbalsta regulas piemērošanu tur, kur tā atstāj jautājumus dalībvalstu procesuālās autonomijas ziņā. Tas ietver atšķirīgas pieejas kompetento iestāžu norīkošanai. Turklāt *Eurojust* ir konstatējusi problēmas saistībā ar regulas pareizas interpretācijas noteikšanu, jo īpaši attiecībā uz autonomiem jēdzieniem, piemēram, "process krimināllietās", un pauž bažas par standarta apliecību lietotājdraudzīgumu.

[35] Pieejams: https://commission.europa.eu/document/download/606f0f38-12f9-4893-8941-3ac835229bcd_en?filename=JUST_template_comingsoon_standard_16.pdf.

[36] Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 655/2014 (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido Eiropas kontu apķīlāšanas rīkojuma procedūru, lai atvieglotu pārrobežu parādu piedziņu civillietās un komerclietās (OV L 189, 27.6.2014., 59. lpp.).

[37] Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (pārstrādāta redakcija) (OV L 351, 20.12.2012., 1. lpp.).

Tādēļ *Eurojust* aicina sniegt skaidrus norādījumus par dažu regulas noteikumu (piemēram, 29. un 30. panta noteikumu par restitūciju un kompensāciju cietušajiem) piemērošanu, jo īpaši sarežģītās lietās[38]. Lietu izskatīšanas darba ziņojumā ir arī uzsvērta nepieciešamība stiprināt sadarbību starp tiesu iestādēm un citām iestādēm, kas iesaistītas aktīvu atgūšanas ķēdē (piemēram, finanšu ziņu vākšanas vienībām (*FIU*)).

5. SECINĀJUMS

Regulas mērķis ir veicināt efektīvu un rezultatīvu noziedzīgi iegūtu aktīvu atgūšanu pāri robežām, jo īpaši, lai apkarotu pārrobežu organizēto noziedzību. To panāk, paredzot sīki izstrādātus noteikumus par to, kā ir jāsagatavo iesaldēšanas un konfiskācijas rīkojumu atzīšanas pieprasījumi un kā pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij tie ir jāizskata. Tas rada augstu juridiskās noteiktības pakāpi praktizējošajiem speciālistiem, kuri piemēro šo instrumentu, un novērš kavēšanos, ko rada skaidru noteikumu par galvenajiem procesuālajiem aspektiem neesība. Apvienojumā ar standarta apliecību obligātu izmantošanu un efektīvas saziņas kārtības uzturēšanu tiesu iestāžu sadarbība starp dalībvalstīm noziedzīgi iegūtu aktīvu atgūšanas jomā ir pēc iespējas lielākā mērā racionalizēta. Tādējādi regula ir plaši izmantots galvenais instruments tiesu iestāžu sadarbībai krimināllietās. Tā pilda unikālu un būtisku funkciju plašākā ES *acquis*, apkarojot nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu, organizēto noziedzību un teroristu finansēšanu, un ir ievērojami uzlabojusi aktīvu atgūšanu pāri robežām. Tomēr joprojām var veikt uzlabojumus, lai palielinātu to identificēto noziedzīgi iegūto līdzekļu īpatsvaru, kas galu galā tiek konfiscēti vai atdoti noziedzīgos nodarījumos cietušajiem vai atkārtoti izmantoti viņu labā.

Regulas efektīvā piemērošanā joprojām pastāv vairākas problēmas. To apstiprina arī *Eurojust* savā lietu izskatīšanas darba ziņojumā, kurā uzsvērts, ka dažos gadījumos regula joprojām netiek pareizi piemērota un pat tiek apstrīdēta, atsaucoties uz valsts tiesību aktiem.

Daudzas problēmas, kas uzsvērtas šajā ziņojumā un *Eurojust* lietu izskatīšanas darba ziņojumā, var saistīt ar cilvēka kļūdām vai nepietiekamām zināšanām par citu iesaistīto dalībvalstu tiesību sistēmām. Tie ir, piemēram, gadījumi, kuros pārrobežu sadarbība tika kavēta vai aizkavēta tāpēc, ka iesaldēšanas vai konfiskācijas rīkojumu atzīšanas pieprasījumi tika nosūtīti nepareizajām iestādēm izpildes valstī, vai tāpēc, ka apliecības bija aizpildītas nepareizi. Paredzams, ka pašreizējā apliecību digitalizācija novērsīs dažas no šīm problēmām. Uzvedņu un iepriekš definētu ziņojumu iekļaušanai būtu jāpadara tās lietotājdraudzīgākas un jānodrošina lielāka konsekvence starp pieprasījumu formu un saturu. Šos šķēršļus var palīdzēt mazināt arī ieteikuma tiesību norādījumi par regulas piemērošanu, paraugprakse un pastiprināta apmācība attiecīgajiem praktizējošajiem speciālistiem. Lielākā daļa dalībvalstu atbalsta ES līdzekļu piešķiršanu tieši šādai apmācībai.

Tomēr dažiem jautājumiem ir vairāk juridisks vai sistēmisks raksturs, un tie var būt jārisina likumdošanas vai politiskā līmenī dalībvalstīs. Tie ietver, piemēram, tādu vienpusēju sadarbības nosacījumu noteikšanu saskaņā ar valsts tiesību aktiem, kas nav paredzēti regulā. Tie ietver arī atkārtotu termiņu neievērošanu un ievērojamu kavēšanos starp iesaldēšanas

[38] Sk. *Eurojust* lietu izskatīšanas darba ziņojumu, 22. lpp.

pieprasījumu izdošanu un turpmākajiem pasākumiem ar konfiskācijas pieprasījumu. Lai risinātu šāda veida jautājumus, cita starpā ir jāveic izmaiņas valsts tiesību aktos un praksē un jāpārskata resursi, kas piešķirti iestādēm, kuras ir atbildīgas par iesaldēšanas vai konfiskācijas rīkojumu atzīšanas pieprasījumu izdošanu un izpildi saskaņā ar regulu. Komisija patur tiesības veikt pasākumus, kas vajadzīgos, lai nodrošinātu pilnīgu atbilstību regulai.

Visbeidzot, šis ziņojums liecina, ka ir jāizvērtē regulas ierobežojumi un plašāks konteksts, kādā tā darbojas. Dalībvalstis ir ierosinājušas regulas grozījumus, kas, pēc to domām, uzlabotu tās efektivitāti. Tās ir arī uzsvērušas, ka ne uz visiem aktīvu atgūšanas procedūras posmiem vai elementiem attiecas regula vai citi attiecīgie ES tiesību akti. Tas jo īpaši attiecas uz tiesu iestāžu sadarbību, kas tiek veikta, lai pēc notiesāšanas izsekotu un iesaldētu aktīvus nolūkā izmaksāt kompensāciju cietušajiem bez konfiskācijas rīkojuma piemērošanas. Komisija turpinās izskatīt Beļģijas iniciatīvu[39] šajā jautājumā. Turklāt paredzētā mijiedarbība starp dažādiem instrumentiem noziedzīgi iegūtu līdzekļu atgūšanas jomā praktizējošajiem speciālistiem ne vienmēr ir viegli saprotama. Tāpēc pārliecinošs dalībvalstu vairākums ir paudis atbalstu ieteikuma tiesību norādījumiem šajā jautājumā.

Daudzas dalībvalstis ir arī paudušas atbalstu daudzdisciplīnu ekspertu grupas izveidei noziedzīgi iegūtu aktīvu atgūšanas jomā, kas varētu veicināt holistiskāku izpratni par ES noziedzīgi iegūtu aktīvu atgūšanas sistēmu. Šajā kontekstā īpaši svarīga ir *Eurojust* nesen izveidotā Tiesu iestāžu fokusgrupa nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un līdzekļu atgūšanas jautājumos[40].

Komisija apsvērs, kā vislabāk risināt šajā ziņojumā saistībā ar regulas piemērošanu konstatētās problēmas, un dalībvalstu un *Eurojust* priekšlikumus un ieteikumus, lai noteiktu labāko turpmāko rīcību. Jo īpaši Komisija centīsies sniegt norādījumus par regulas piemērošanu plašākā ES noziedzīgi iegūtu līdzekļu atgūšanas sistēmā.

[39] Sk. 2.6. iedaļu.
[40] Sīkāku informāciju sk. https://www.eurojust.europa.eu/news/eurojust-meeting-tackles-emerging-trends-money-laundering-and-asset-recovery.